

# DE GESTYLEERDE SAMENLEVING,

NAAR AANLEIDING VAN EEN VACANTIEREIS  
DOOR STAPHORST,

□ □ DOOR S. VAN DER WERF □ □

**T**IJDENS mijn zomervacantie kwam ik door Staphorst, een plaatsje in Noordelijk-Overijssel. Ik had wel eens een „Staphorster boertje” (dat in den wijden omtrek bekend is) gezien, in zijn eigenaardige kleederdracht, en wist dat hier één der weinige plaatsjes was, waar een oude cultuur nog vrijwel ongerept voortbestond. Ik heb hier eenige oogenblikken verkeerd in de aanschouwing van een leven, zoo vreemd en zoo geheel anders dan mijn dagelijksche omgeving, dat het als een droom voorkwam. Het lijkt onmogelijk en ongelooflijk, als men het niet met eigen oogen ziet, dat dezelfde menschen, met hetzelfde materiaal en in dezelfde wereld zulke geheel verschillende atmosfeeren kunnen scheppen. Hoe ziet men dan weer eens, dat de menscheest een groote kracht is die schept, die zich openbaart en zich manifesteert, en men vindt het temeer betreurenswaardig, dat slechts resten uit vroegere beschavingen zulk een bezieling in hun levensvorm schijnen te hebben bewaard, zóó dat men kan spreken van een volledige levensopenbaring, n.l. een levensopenbaring-in-schoonheid, een bezielde stijlvolle gemeenschap, de hoogste vorm waarin de mensch kan bestaan. Men wordt overtuigd van de waarheid, die men in onze dagen zoo vaak hoort verkondigen en waaraan men een beetje twijfelde, dan de moderne wereld absoluut onmachtig schijnt nog eenige schoone en waardige levensstijl voort te brengen. Men twijfelde daaraan omdat men niet dagelijks de voorbeelden onder oogen had, die aantoonde hoeveel groter die kracht in vervlogen historische tijdperken was. Tot men geslagen van bewondering en ontzag zulk een oude levensstyleering temidden van onze maatschappij ziet voortbestaan en zelf een voorbeeld ziet van het samen-leven in zijn hoogsten vorm en uiting, zooals het in zijn schoonste openbaring worden moet.

Ik heb maar een vluchtigen blik kunnen werpen op dat tot een locale dorpscultuur geworden overblijfsel eener historische cultuur, zooals die daar in een provincialen achterhoek merkwaardigerwijze is blijven voortbestaan, en kan dus allermint in een uitgewerkte studie een volledig beeld hiervan geven. Maar de atmosfeer ervan, en waarin ik eenige oogenblikken leefde, heeft in mij diepe sporen van herinnering nagelaten en daarom wil ik toch niet nalaten te trachten de aandacht te vestigen op